

ת"פ 26872/11/20 - מדינת ישראל נגד בהא אבו לבדה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 26872-11-20 מדינת ישראל נ' אבו לבדה
תיק חיצוני: 457476/2019

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	בהא אבו לבדה
ב"כ המאשימה עו"ד גב' שלמה	
ב"כ הנאשם עו"ד גויגולד	

החלטה

לפניי טענה מקדמית לפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה, ככל שהדבר נוגע לאחת משלש העבירות בהן מואשם הנאשם.

רקע וטיעוני הצדדים

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות פירוק רכב גנוב; זיוף סימני זיהוי של רכב גנוב וקבלת רכב או חלקי רכב גנובים.

בתמצית אבאר, כי בכתב האישום צוין, בין היתר, כי במועד הנקוב בכתב האישום, מתישהו בטווח זמנים של כחמש שעות, נגנב רכב המתלונן (להלן: "הרכב") מקרבת ביתו. עוד צוין כי הרכב נגנב כאמור, באופן ובנסיבות שאינן ידועות למאשימה במדויק. במסגרת אותו טווח זמנים, באופן ובנסיבות שאינן ידועות, קיבל הנאשם לידייו את הרכב והעמיד אותו בחצר ביתו. בעת שהרכב היה ברשותו, פירק הנאשם ממנו חלקים, מחק את מספר השילדה והשליך לפח את לוחית הזיהוי.

הנאשם כפר במיוחס לו והתיק נקבע בהתאם לשמיעת ראיות.

בד בבד טען הנאשם- אך ורק בהתייחס לעבירה "פירוק רכב גנוב" שמכוח סע' 413ד(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (- להלן: "העבירה") - כי כתב האישום אינו מגלה עבירה.

הנאשם הפנה לכך, כי החלופה הקבועה בס"ק (ג) להוראות החיקוק הנ"ל, היא החלופה המחמירה ביותר, ומשמעה כי

הנאשם פירק חלקים מן הרכב, "ביודעו שהרכב גנוב".

לשיטת ההגנה, לא ניתן לייחס לנאשם את העבירה האמורה, בנסיבות בהן המאשימה עצמה- כמצוין בכתב האישום- אינה יודעת מהן הנסיבות בהן נגנב הרכב ומהן הנסיבות בהן פורקו חלקיו.

המאשימה, מנגד, טענה כי הגם שאין ידועות נסיבות גניבת הרכב, ניתן יהיה להרשיע את הנאשם במיוחס לו, שכן בידה להוכיח גם את היסוד הנפשי שבעבירה, ולמצער תוכל היא להוכיח כי עסקין ב"עצימת עיניים". עוד ציינה, כי מן הראיות עולה, כי מכשיר איתו רשהיה ברכב מלמד על תנועותיו מעת הגניבה ועד הימצאו בידי הנאשם. כן הפניתה לראיות נוספות ועמדה על טיבה של "עצימת עיניים" כאמת מידה להוכחות מודעות.

דין והכרעה

אודה ואתוודה, כי גם לאחר שהפכתי בדבר, לא עלה בידי להבין את ההיגיון הטמון בטיעון הנאשם.

הנאשם אינו חולק על טיעונה העקרוני של המאשימה ולפיו די במודעות לשם ביסוס היסוד הנפשי שבעבירה.

מטיעון הנאשם עולה, ולו במשתמע, קיומו של קשר סיבתי לשיטתו, בין אי ידיעת המאשימה את נסיבות ביצוע הגניבה, ולבין מודעותו שלו לעצם הגניבה. משל טוען הנאשם (במילותיו שלי): אם המאשימה אינה יודעת כיצד נגנב הרכב, הכיצד ניתן לטעון נגדי כי ידעתי שהרכב אותו קיבלתי (וככל שקיבלתי), אכן נגנב (או שמא: כיצד יכולתי לדעת כי הרכב נגנב).

יוזכר, כי הגם שהמאשימה הבהירה כי נסיבות ביצוע הגניבה אינן ידועות לה, טענתה הברורה היא כי הרכב נגנב.

מה בין אי ידיעת המאשימה באשר לנסיבות הגניבה ולבין מודעות הנאשם לכך כי הרכב אכן נגנב- לא ידעתי. מדובר בשתי סוגיות נפרדות, אשר ככל הנדרש לענייננו אין כל קשר ביניהם.

כתב האישום מגלה עבירה. לאור תשובת הנאשם לאישום, ברי כי הוא כופר גם בביצוע העבירה.

מכאן ואילך נודעת חשיבות אך ורק לשאלה מה, אם בכלל, תוכל המאשימה להוכיח על יסוד הראיות שבידה.

הבקשה נדחית בזה.

ניתנה היום, כ' טבת תשפ"ב, 24 דצמבר 2021, בהעדר

הצדדים.

עמוד 2

